

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku A. G. P.

przy uczestnictwie W. K. i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Miasta W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 lipca 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika Miasta W. na rzecz wnioskodawczyni
kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna uczestnika postępowania Miasta W. oparta została na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., stosownie do treści pisma procesowego z dnia 15 grudnia 2015 r., uzupełniającego braki formalne skargi kasacyjnej z dnia 26 listopada 2015 r.

Nieważność postępowania apelacyjnego nie wystąpiła, ponieważ strona skarżąca, będąca uczestnikiem postępowania i jednym z przeciwników wniosku o zasiedzenie, nawet nie twierdzi, aby to ona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw w postępowaniu apelacyjnym. Uczestnik postępowania – Miasto W., będące stroną tego postępowania, nie może skutecznie uzasadniać zarzutu nieważności postępowania apelacyjnego pozbawieniem możliwości obrony swoich praw wskutek nieuczestniczenia w tym postępowaniu innego podmiotu prawa, który nie był uczestnikiem tego postępowania.

Ponieważ skarżący także twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona (s. 4), powinien przedstawić odrębną argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna uczestnika nie przedstawia wyraźnie wyodrębnionego w stosunku do uzasadnienia podstaw kasacyjnych tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej zbadanie faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 8 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461), znajdującego zastosowanie z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016, poz. 1668) oraz § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015, poz. 1800).

aj